

Heti biztató üzenetek 4.01. A közösségünk éve

„Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.” Ezékiel 11, 19-20

Steigervald Krisztián *Generációk harca a figyelemért* című könyvében ír egy nagyon szemléletes gondolatot mai társadalmunkról. Arról ír, hogy a generációk különbözősége ténykérdés, de sokat tehetünk azért, hogy ezek az egymástól igencsak különböző generációk kapcsolódjanak egymáshoz. A kapcsolódás kialakításakor a 20. és a 21. század pilléreire kell felépítenünk közös világunkat, s nagy felelősség hárul azokra, akiket a múltja a 20.-hoz, jelene a 21. századhoz köt. Ők azok, akik éltek az előbbiben, s túlélni igyekeznek az utóbbiban.

Azok a fiatalok, akik beleszülettek az okoseszközök világába, akiknek a születése előtt már bemutatták az iPhone1-et, akik a kapcsolódás formájaként és szocializáló keretrendszerként a világhálót ismerték meg, teljesen más hatásokat kapva nevelkednek, mint azok, akik még az analóg világban tanultak kötődést kialakítani.

Nem mintha az analóg kor gyermekeinek ne lennének kötődési sebei és nehézségei! A közösségek szétzúzása ugyanis nem a technológia ezen forradalmával vette kezdetét. Jól tudjuk, hogy az urbanizáció – melyet az ipari forradalom felgyorsított, a szocialista társadalompolitika pedig felpörgetett – már évszázadok óta tömöríti az embereket: egyre több embert egyre szűkebb életközösségbe zárva. Az egyre több ember pedig egyre lazábban kapcsolódik. Bár össze vagyunk zárva, mégis szeparálódunk. A lakóparkok kialakítása is ezt a tendenciát folytatja. Bár megfizethetetlenül drága a saját lakóingatlan, mégis egy életen át gürölnék azért emberek, hogy hiteleiket keményen fizetve szert tehessenek saját kis lakásukra. Arra a lakásra, amelynek igazából

közösségi tere nincs, ahol vendéget nem igazán tud fogadni, s a papírvékony falak miatt nem is illendő, hiszen zavarja a szomszédot. A szomszédot, akit nem is ismerek, nem szeretek és nem gyűlölök, de nem ismerem élettörténetét, ami nem is baj.

Van ugyanis bennünk egy furcsa idegi leterheltség, egy afféle *emberfáradtság*. Egyszerűen nem akarunk emberi szót és történetet hallani. Annyira a megértés és az empátia világát éljük, hogy nem bírunk már folyton behelyezkedni és memorizálni a másik élményeit, traumáit, unokahúgait és munkahelyi galibáit. Elegünk van és otthon csak elbújni és pihenni vágyunk. Összeszorul a gyomrunk már attól is, ha a közeli boltban ismerősbe botlunk. Rá kell mosolyogni, meg kell hallgatni, hozzá kell szokni, pedig iszonyúan nem tudok rá figyelni, mert egész nap figyeltem. Figyeltem a villogó monitoron megjelenő üzenetre, a hozzám szóló emberre, a csörgő telefonra, az engem pásztázó tekintetekre, a zajokra, a beszámolókra, a kérdésekre és a kérésekre...

Se család, se szomszéd, se rítus...

A rítus is haldoklik. Először a szakralitáshoz való viszonyunk kezdett repedezni, mely repedéseket a felvilágosodás után elvallástalanodó állam igyekezett tovább feszegetni, de csakhamar a család rítusai is repedezni kezdett. Kezünket tördelve küzdünk zavarunkkal, hogy mit mondjunk anyák napján, hogy ünnepeljünk születésnapot, mit kell csinálni karácsonykor és főleg, mit kell mondani a halottas ágyán fekvő szerettünknek. Ezeknek a dolgoknak évezredek rendje, berögződése, hagyománya, liturgiája volt, kötött szabályok, amelyek keretet, biztonságot és rutint adtak. Tanultuk, tanították nekünk, létünk-ké-vérünk-ké váltak.

Steigervald Krisztián ugyanezen könyvében a *köszönést* adja példaként élénk. Régen a gyermeknek az egyik legkorábbi stúdiuma volt megtanulni köszönni. Hangosan, jól érthetően, napszaknak megfelelően, szemkontaktust felvéve. Ilyen egy illedelmes ember: előre köszön és az itt és mostban felveszi a kontaktust.

A chatben meg nem köszönünk. Meg nincs itt és most. (nem feltétlenül azonnali a válasz és az észlelés, így a napszaknak megfelelő köszönés kapásból furcsán hat) Meg nincs szemkontaktus. És ez a szemkontaktus talán már a televízió megjelenésével elkezdett elveszni, a figyelem hanyatlása legalábbis mindenképp elkezdődött már (gondoljunk csak Szakonyi *Adáshibájára!*)

Ezeket látva ismertem fel azt, hogy nekünk, akik nevelünk és nevelkedünk, azaz egy iskolához tartozunk, mennyire elemi kötelességünk ezt a hídépítést komolyan venni! Megtanulni közösséggé válni. Ehhez pedig sok lépcsőt kell bejárunk. Kezdve az előítéletek feladásával, folytatva egymás szociokulturális háttérének megismerésével, egészen odáig, hogy a technikától függetlenül visszapereljük emberségünket és az összetartozásunk és egymásra figyelésünknek az igényét!

Az összetartozás, egymásra figyelés és egymásra hangolódás igényét pedig Isten már évezredek óta próbálja formálni az övéiben. Erről szól az újra meg újra megtörténő szövetségkötés is. A szövetség közösségbe von és a közösséget kapcsolja Istenhez. Isten kezdeményezi, s akar adni egységet, egy szívet, egyként gondolkodást, egyként érzékelést és egységes értékrendi törekvést. Ez az egy szív az, ami megmártózik és átítatódik az isteni törvénnyel, amely léttel tölt el. Meg érzékenységgel, meg a rezonálás képességével. A kőszív nem húzódik össze, nem veszi fel a ritmust, az mozdíthatatlan, beáll és ellenáll. De a hússzív az rezdul az őt érő hatásokra. Az Úrra és egymásra rezdulni kész lelket akar adni nekünk Istenünk. Erről szól a Vele való szövetség.

Ezért lesz a szövetség éve a közösség éve a Baár-Madasban és a közösségépítés éve egyúttal. Erre hívunk mindenkit! Higgyük és hagyjuk, hogy formáljon. Mert van rá hatalma – ez pedig csodálatos megújulás felé tud vezetni bennünket.